COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 8.12.2009
COM(2009)668 final

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind autorizarea Republicii Lituania de a prelungi aplicarea unei măsuri de derogare de la dispozițiile articolului 193 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată

(Numai versiunea în limba lituaniană este autentică)

EXPUNERE DE MOTIVE

CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

În conformitate cu articolul 395 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată[1] (denumită în continuare „directiva TVA”), Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, poate autoriza orice stat membru să aplice măsuri speciale de derogare de la respectiva directivă, în scopul simplificării procedurii de percepere a TVA sau al prevenirii anumitor forme de evaziune fiscală sau de fraudă.

Prin scrisoarea înregistrată la Secretariatul General al Comisiei la 9 septembrie 2009, Republica Lituania (denumită în continuare „Lituania”) a solicitat autorizația de a continua să aplice o măsură de derogare de la articolul 193 din directiva TVA. În conformitate cu articolul 395 alineatul (2) din directiva TVA, Comisia a informat celelalte state membre, prin scrisoarea din 27 octombrie 2009, cu privire la cererea înaintată de Lituania. Printr-o scrisoare datată 29 octombrie 2009, Comisia a informat Lituania că dispune de toate informațiile pe care le consideră necesare pentru evaluarea cererii.

Contextul general

Guvernul lituanian dorește prelungirea aplicării mecanismului actual de taxare inversă în ceea ce privește livrările de lemn și livrările de bunuri sau prestările de servicii de către persoanele impozabile aflate în procedură de insolvență sau de reorganizare judiciară.

În ceea ce privește livrările de lemn, Lituania s-a confruntat cu existența unui număr considerabil de comercianți care nu și-au îndeplinit obligațiile. Întreprinderile din acest sector sunt adesea întreprinderi mici, care au drept obiect de activitate revânzarea sau intermedierea și dispar frecvent fără a plăti către autoritățile fiscale taxele încasate pentru livrările efectuate, clientul dispunând însă de o factura valabilă care îi permite deducerea TVA.

Persoanele impozabile aflate în procedură de insolvență sau în procedură de reorganizare sub supravegherea instanțelor judecătorești sunt, adesea, incapabile sau puțin dispuse să plătească către autoritățile fiscale TVA pe care au încasat-o de la clienții lor. Cu toate acestea, cumpărătorul de bună credință poate totuși deduce TVA plătită.

În cadrul mecanismului de taxare inversă, clientul este obligat la plata TVA pentru tranzacțiile pe piața internă. Acest mecanism derogă de la norma generală, așa cum este stabilită la articolul 193 din directiva TVA, care prevede că persoana impozabilă obligată în mod normal la plata TVA este furnizorul de bunuri sau prestatorul de

[1] JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

servicii.

Această măsură de derogare (de la dispozițiile celei de-a șasea directive[2], care se aplica la momentul respectiv și care a fost înlocuită, fără modificări substanțiale ale conținutului, de Directiva TVA) a fost inițial acordată prin Decizia 2006/388/CE a Consiliului din 15 mai 2006[3].

Inițial, această măsură de derogare se aplica și la anumite livrări de deșeuri și prestări de lucrări de construcții. Astfel cum se prevede la articolul 3 din respectiva decizie, efectul autorizației încetează la data intrării în vigoare a unei directive care să raționalizeze derogările acordate în temeiul articolului 27 din a șasea directivă (în prezent, articolul 395 din directiva TVA), incluzând un sistem special de aplicare a TVA în aceste sectoare, cu condiția ca data respectivă să fie anterioară datei de 31 decembrie 2009. Aceasta s-a concretizat prin așa-numita Directivă de raționalizare[4], care a înlocuit decizia ca bază legală pentru aplicarea mecanismului de taxare inversă în aceste două sectoare care, în consecință, nu mai fac obiectul cererii de prelungire și nici al prezentei decizii.

Comisia consideră că circumstanțele pe care se baza derogarea inițială continuă să existe și că derogarea precedentă a permis Lituaniei să reducă riscul evaziunii de la plata TVA și să simplifice atât procedura de percepere a taxei pe piața lemnului, cât și pe cea privind anumite livrări de bunuri și prestări de servicii sub incidența procedurii de insolvență sau de reorganizare. Prin urmare, derogarea trebuie din nou prelungită pentru o perioadă limitată.

Dispoziții în vigoare în domeniul propunerii

Derogări similare au fost acordate altor state membre în temeiul articolului 193 din directiva TVA.

Coerența cu celelalte politici și obiective ale Uniunii

Nu se aplică.

CONSULTAREA PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

Consultarea părților interesate

Nu se aplică.

Obținerea și utilizarea expertizei

---

2 Directiva 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, 13.6.1977, p. 1).

3 JO L 150, 3.6.2006, p. 13.

4 Directiva 2006/69/CE a Consiliului din 24 iulie 2006 de modificare a Directivei 77/388/CEE în ceea ce privește anumite măsuri vizând simplificarea procedurilor de percepere a taxei pe valoarea adăugată pentru a contribui la combaterea evaziunii și a fraudei fiscale și de abrogare a anumitor decizii care acordă derogări (JO L 221, 12.8.2006, p. 9).

Nu a fost necesar să se recurgă la expertiză externă.

Evaluarea impactului

Propunerea de decizie vizează simplificarea procedurii de percepere a TVA și combaterea unor posibile evaziuni fiscale sau fraude privind TVA și, prin urmare, are un potențial impact economic pozitiv.

Impactul va fi, în orice caz, limitat, datorită domeniului restrâns al derogării.

ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Rezumatul acțiunii propuse

Autorizarea Lituaniei de a continua să aplice o măsură de derogare de la articolul 193 din directiva TVA cu privire la utilizarea mecanismului de taxare inversă în cazul livrărilor de lemn și în cazul livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii de către întreprinderi aflate în procedură de insolvență sau de reorganizare sub supravegherea instanțelor judecătorești.

Temeiul juridic

Articolul 395 din Directiva TVA.

Principiul subsidiarității

În conformitate cu articolul 395 din Directiva TVA, un stat membru care dorește să introducă măsuri de derogare de la respectiva directivă trebuie să obțină autorizarea Consiliului, sub forma unei decizii a Consiliului. Prin urmare, propunerea respectă principiul subsidiarității.

Principiul proporționalității

Propunerea respectă principiul proporționalității din motivul (motivele) menționat(e) în continuare.

Prezenta decizie se referă la o autorizație acordată unui stat membru la solicitarea acestuia și nu constituie nicio obligație.

Având în vedere domeniul de aplicare restrâns al derogării, măsura specială este proporțională scopului urmărit.

Alegerea instrumentelor

În temeiul articolului 395 din Directiva TVA, derogarea de la normele comune în materie de TVA este posibilă numai cu autorizarea Consiliului hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei. În plus, o decizie a Consiliului este cel mai adecvat instrument, deoarece poate fi adresată statelor membre în mod individual.

IMPLICAțIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului comunitar.

INFORMAțII SUPLIMENTARE

Clauza de reexaminare/revizuire/caducitate

Propunerea conține o clauză de caducitate.

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind autorizarea Republicii Lituania de a prelungi aplicarea unei măsuri de derogare de la dispozițiile articolului 193 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată

(Numai versiunea în limba lituaniană este autentică)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană și Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată[5], în special articolul 395 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

întrucât:

(1) Prin scrisoarea înregistrată la Secretariatul General al Comisiei la 9 septembrie 2009, Lituania a solicitat autorizația de a continua să aplice o măsură de derogare de la dispozițiile Directivei 2006/112/CE cu privire la persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată (TVA) către autoritățile fiscale.

(2) În conformitate cu articolul 395 alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE, Comisia a informat celelalte state membre, prin scrisoarea din 27 octombrie 2009, cu privire la cererea înaintată de Lituania. Prin scrisoarea din 29 octombrie 2009, Comisia a comunicat Lituaniei faptul că deține toate informațiile pe care le consideră necesare pentru a analiza cererea.

(3) Scopul măsurii este de a continua să oblige beneficiarul la plata TVA datorată pentru livrările de bunuri și prestările de servicii în cazul atât al procedurilor de insolvență sau al procedurilor de reorganizare sub supravegherea instanțelor judecătorești, cât și al tranzacțiilor de pe piața lemnului.

(4) Persoanele impozabile aflate în procedură de insolvență sau în procedură de reorganizare sub supravegherea instanțelor judecătorești sunt, adesea, împiedicate de dificultățile financiare să plătească către autoritățile fiscale TVA pe care au facturat-o pentru livrările de bunuri și prestările de servicii. Beneficiarul, în măsura în care este o persoană impozabilă cu drept de deducere, poate, cu toate acestea, să deducă TVA chiar dacă furnizorul nu a plătit autorităților fiscale această taxă.

[5] JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

(5) Din cauza naturii pieței și a întreprinderilor implicate, Lituania se confruntă cu probleme privind piața lemnului, care este dominată de întreprinderi mici, care au adesea drept obiect de activitate revânzarea sau intermedierea și care sunt dificil de controlat de către autoritățile fiscale. Forma cea mai frecventă de evaziune constă în facturarea livrărilor urmată de dispariția furnizorului înainte de plata impozitelor către autoritățile fiscale, clientul dispunând însă de o factura valabilă care îi permite deducerea TVA.

(6) Prin obligarea beneficiarului, în măsura în care este o persoană impozabilă, la plata TVA în cazurile menționate mai sus, derogarea îndepărtează dificultățile de percepere a TVA fără a afecta valoarea taxei datorate. Această măsură duce la simplificarea procedurilor de percepere a taxei de către autoritățile fiscale și la prevenirea anumitor tipuri de evaziune sau de fraudă fiscală. În această privință, măsura constituie o derogare de la articolul 193 din Directiva 2006/112/CE, care prevede că persoana impozabilă care livrează bunurile sau prestează serviciile este, în mod normal, persoana obligată la plata taxei.

(7) Această măsură a fost inițial acordată prin Decizia 2006/388/CE a Consiliului[6] în conformitate cu Directiva a șasea 77/388/CEE a Consiliului privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: bază unitară de evaluare[7], care se aplica la momentul respectiv.

(8) Comisia consideră că situația de drept și de fapt care a justificat aplicarea curentă a măsurii de derogare în cauză nu s-a schimbat și există în continuare. Prin urmare, Lituania trebuie autorizată să aplice în continuare măsura respectivă pentru o perioadă limitată.

(9) Derogarea nu va avea efecte negative asupra resurselor proprii ale Comunității provenind din TVA,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Prin derogare de la articolul 193 din Directiva 2006/112/CE, Lituania este autorizată să oblige în continuare la plata TVA persoana impozabilă către care se efectuează următoarele livrări de bunuri și prestări de servicii:

(1) livrările de bunuri și prestările de servicii de către persoane impozabile aflate în procedură de insolvență sau în procedură de reorganizare sub supravegherea instanțelor judecătorești;

(2) livrările de lemn.

---

6 JO L 150, 3.6.2006, p. 13.
7 JO L 145, 13.6.1977, p. 1.

Articolul 2

Prezenta decizie expiră la 31 decembrie 2012.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează Republicii Lituania.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Președintele